

Düş Düşkünüyüm

– cirik · 10 Eylül 2020

...ne kadar üzgün dönüyorum yorgun yüzlerin gözlerinden düşen acıların ruhuma aktığı bir akşam yalnızlığında..trafik işliyor kendimi kalabalık bir minibüse atmayı başarmış ancak çok aptalca duruyordum sıkışık bir halde..ha bire ücretini vermeyenleerr diye bağıyor şöför..oysa ben kendimde değilim elimi cebime atacak bir boşluk yoktu...canımı sıkı şöför...vermeden gitmek istiyorum ücretini indirecekmisiniz diye söylendim...indirmedim tabi gideceğim yol hayli var devam ediyor yol uzun ...ve düşünüyorum yol boyunca...gözlerimin önüne geliyor beni gün boyu kovalayan düşlerimbiri...ya bir çöldeyimdir veya kalabalık sokaklarda ya da bir başıma sahillerin birinde dolaşıyorumdur ..ne talihsiz şansız bahtım var benim diye diye söyleniyorum...yalnızlığımı bilen kaldırım taşları düşüyor başıma..tanıdık ne çok yüze rastladım yüzümü tanımayan , nihayet güvercinleri bol mabedin merdivenlerine kondum bir güvercinle...konup havalandım saatlerce..film şeridi gibi geçiyor zaman ...çok yalnızmışım meğer çok yalnız...ben mi çok mutsuz yoksa yorgun düşen hatıralar mı..ahh denizin tebessümü olmasa beni alıp kendine çeken mavi gözleri nasıl katlanırdım bu kalabalık şehre.... ahh ben...anlatmadığım duygularımı nasıl anlatmalıyım Allah'ım.. ve kendimi tanımak istediğim ve kendi kendimle yüzleşmek için kaçtığım sığındığım mekanlar bu şehirde farklı uzaklıktalar ...bu yüzden çok yer tanırım bilirim ben.....her köşesine uzanmışım şehrin demek ki kederlerimi unutturan hangisi daha etkili bunu ölçtüm zamanla ...ve kimseyi sevemiyorum seni sevdikten sonra ve bırakıp gidince beni düştüğüm durumu da saklıyorum sendenbeynimi ve kalbimi bırakmayan seni hiç ihmal etmeden sessizliğin en sessizliğine karıştığım yağmur sularına , akarsulara karışıp denizlere göllere aktığım böylece kaybolduğum hallerimi hiç bilmeyeceksinkimse bilmez hangi deryaların içinde oluşumu ..kimse bilmez bir kuş yuvasında saklandığımı...kaçışım , sevmekten sevginden değil kendimle olan savaşımdan...bir kalbin incinmesine sebep olacak zayıflıklarımın fark edilmesinden..seven kalbin kırılırsa benim yüzümden ve o sevilesi kalbin bir daha sevemez bütün endişem bundan...ahh ben ne kadar vesveseler yaşarım böyle..yorgun düşüp yine bir taşın üzerindeyim taşlar atıyorum suya ne düşüneceğimi bilmek istiyorum artık..kararsızlıklar içindeyim...ah bir hayalim adı Zehra olsun şimdi onunla bir senaryo içinde konuşayım ...evet şimdi onun sesini alıyorum...buluttan geçmesi gibi ayın...veya suya düşmesi ışığın , ya da kadife dokunuşlu kar tanelerinin inmesi gibi , ruhumu saran ruhu ne huzur...ve mehtabı kışkandıracak kadar gecelerin hatırlı misafiridir benim için sevimli yüzü ...dönüp bakıyorum karşımda duruyordu elinde bir kitap , kapağını okuyabiliyorum “..YALNIZIZ..” okuduğu kitabı çok yıllar öncesi okumuştum.. acaba kendisi ”..BİR ADAM YARATMAK” kitabını elimde tuttuğumu fark etti mi bilmiyorum..herzamanki sesi ve sevimli yüzü gamzelerinden dökülüyordu , konuştuğu kelimeler seçtiği kelimeler miydi hepsini zapt ettim şiir yazmamı zorluyor her biri bende ..en güzel şiirleri yazabileceğimi düşünüyorum....ortak tutku kitap olunca zor olmamıştı konuşmamız .. şiir yazmayı ve okumayı sevdiğimden bahsedince bana tam olarak şunları söylüyordu..”bak ben de yazıyorum tam bir yıl oldu...şiir yazmak öylesine bir mutluluk veriyor ki kimi zaman hiçbir şeyin bende huzur vermediği demler kendimi attığım sığındığım biricik küçük dünyam limanım olur, adeta kaybederim kendimi kimselerin

beni üzmüş olmasını unutmuş olarak yeni baştan gözlerimi açarım dünyaya kendinden geçmişcesine başka bir boyutun kollarındayım artık , başına oturduğum bir beyaz kağıdın yüzüme verdiği ışığın altında dış dünya bağlantım kesilir her yazdığım şiir benden ruhumdan hayatımdan koparılmış bir parçamdır artık ...” doğrusu bu söylediklerinin aynısını ben taşıyorum zihnimde , söyledikleri çok güzeldi ...aahhh saatlerce dinleyebilirim..daha neler anlattı bilemiyorum ...bildiğim tek şey anlattıkça kendimi görüyordum..bu bendim..beni anlatıyor..arayış ve kaçışlarımı..tam olarak ne istediğimi...ahh Zehra sen benim biricik kazancım ve dayandığım omuz olmalısın..turkuaz seçtiğin rengeyle eşarbin İstanbul kadar güzel duruyordu yüzünü aydınlatmış seni bir dolunay kadar net gösteriyordu....üst üste çalan düdüğü ile hantal bir geminin geçişi sıçratmasaydı yerimden Zehra gitmeyecekti yanımdan...minübüs şöförünün sevimsiz sesine de canım sıkılmış olmalı geminin düdüğü beni düşümden etmişken şöförün sesi de ücretini hatırlatıyordu ..daha erken inmiştim öfke dolu fakat sınırlı parasını verip fazlasıyla..yürümek iyi gelecekti ...uzakta dağları görünen bir vadide olsaydım ve her tümseğe ve yükseğe çıktığımda yolumu hayatı doğayı hissediyor hiç tatmadığım bir huzur aleminde yüzüyor olaydım.. karşıma çıkacağını beklediğim sürprizleri kendime çeksem bende yeni hayatlar yaşatsa ..gölgelerine basıp geçsem bulutların , su başlarında durup ırmaklardan yürüyüp papatyalardan demetler yapıp bir böğürtlen çalılığının davetkar kara bakışlarına meftun olup başında duraydım , yürüdükçe dilimden dökülenler beni rahatlatıyor muydu yoksa özlemini çektiğim arayışlar mıydı ? bilemedim ...çok yorgunum çok az kaldı kendimi eve atmaya beni bekleyen dîvana uzanmaya..

Mustafa kaya

/ üsküdar